

TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU
10 000 ZAGREB
Poslovni broj: St-2894/2023

za

VISOKI TRGOVAČKI SUD
REPUBLIKE HRVATSKE

Pravna stvar:

Razlučni vjerovnik:

Drvoproizvod d.d. Jastrebarsko, V. Holjevca 23, OIB 20021593437, zastupan po punomoćnici
Bojani Marčelan, odvjetnici iz Varaždina

Dužnik:

Stečajna masa iza Conico d.o.o. u stečaju Zagreb, Zelenjak 53, OIB 25948584472

ŽALBA VJEROVNIKA **protiv rješenja broj St-2894/2023-184 od 24.07.2025.**

Pobijanim rješenjem od 24.07.2025. godine suđeno je:

*I. Iz preostalog dijela kupovnine u iznosu od 39.319,42 EUR postignute prodajom nekretnine u vlasništvu
Stečajna masa iza CONICO d.o.o. u stečaju, Zagreb (Grad Zagreb), Zelenjak 53, OIB: 25948584472, i to:*

*- nekretnina upisana u Općinski građanski sud u Zagrebu, zemljišnoknjižni odjel Zagreb, zk. ul. 3998 k.o.
Vrapče zk tijelo V i to 9. Suvlasnički dio ½ dijela obiteljske kuće u Zagrebu, Ratarska 24, sagrađena na
176,3/689 dijela kčbr. 1011/1, površine 689 čhv,*

namiruju se troškovi stečajnog postupka u iznosu od 7.059,20 EUR na temelju članka 254. st. 3. SZ-a.

*II. Razlučni vjerovnik DRVOPROIZVOD d. o. o., Jastrebarsko, Većeslava Holjevca 23, OIB: 20021593437
namiruje se u iznosu od 32.260,22 EUR:*

- 1. u iznosu od 160,81 EUR (1.211,60 kn) – trogodišnja zakonska zatezna kamata na trošak od 809, 61 EUR (6.100,00 kn),*
- 2. u iznosu od 809,61 EUR (6.100,00 kn) – troškovi ovrhe,*
- 3. u iznosu od 336,86 EUR (2.538,06 kn) – trogodišnja zakonska zatezna kamata na trošak od 1.659,97 EUR (12.778,30 kn),*
- 4. u iznosu od 1.659,97 EUR (12.778,30 kn) – troškovi postupka osiguranja,*
- 5. u iznosu od 13.726,26 EUR (103.420,54 kn) – trogodišnja zakonska zatezna kamata na glavnici duga od 69.107,38 EUR (152.689,55 kn),*

6. u iznosu od 15.566,71 EUR (117.287,38 kn) – djelomično namirenje glavnice – osigurane tražbine u iznosu od 69.107,38 EUR (520.689,55 kn).

Nalaže se računovodstvu Trgovačkog suda u Zagrebu da po dostavljenom pravomoćnom Rješenju o namirenju iz uplaćenih novčanih sredstava postignutih prodajom nekretnine navedene i opisane u točki I stavak 2 ovog rješenja izvrši isplatu iznosa od 32.260,22 EUR u korist razlučnog vjerovnika DRVOPROIZVOD d. o. o., Jastrebarsko, Većeslava Holjevca 23, OIB: 20021593437, na broj IBAN: HR0224020061101125562.

III. Za troškove provedbe stečajnog postupka u iznosu od 168,56 Eur prijedlog se odbija.

Vjerovnik pobija točku I. i II. navedenog rješenja zbog:

- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja
- pogrešne primjene materijalnog prava
- bitne povrede odredaba stečajnog postupka

I. POBIJANO RJEŠENJE PROTIVNO JE UPUTI DRUGOSTUPANJSKOG SUDA

Visoki trgovački sud već je dva puta ukidao ukidao rješenje o namirenju u ovom postupku, zadnje rješenjem GŽ-1727/2025 od 27.05.2025. godine. U tom rješenju navodi da je prvostupanjski sud počinio bitnu postupovnu povredu zbog koje se rješenje ne da ispitati, jer nije jasno zašto bi razlučni vjerovnik trebao iz kupovnine snositi neke druge troškove pored onih nastalih u ovršnom postupku pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu, sve s obzirom na zauzeta stajališta Vrhovnog suda o tom pitanju. Drugostupanjski sud navodi da je zahtjev o eventualno nastalim daljnjim troškovima unovčenja valjalo postaviti u ovršnom postupku, a u ovom postupku odlučiti o namirenju u smislu članka 248. stavka 1. **točke 2.** SZ-a, dakle **samo o namirenju tražbine razlučnog vjerovnika** prema redosljedu određenom pravilima ovršnog postupka, dakle **ne i o troškovima unovčenja iz čl. 254. SZ-a.**

Drugostupanjski sud daje sljedeću uputu:

“U ponovljenom postupku prvostupanjski sud će uzeti u obzir navedeno u ukidanoj odluci i posebno razmotriti da je predmetna nekretnina unovčena u ovršnom postupku koji se vodio pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu, da je podmiren trošak unovčenja u ovršnom postupku i slijedom toga donijeti novu odluku koju će jasno obrazložiti na način da ju je moguće ispitati. “

Prvostupanjski sud grubo je zanemario uputu drugostupanjskog suda (povreda čl. 377.st.2. ZPP-a), donijevši identično rješenje ukinutom rješenju od 04.04.2025. godine. Sud ponovno iz kupovnine namiruje troškove stečajnog postupka u iznosu od 7.059,20 Eur, odnosno troškove iz čl. 248. stavka 1. **točke 1.** SZ-a, pozivajući se konkretno na čl. 254.st.3. Stečajnog zakona. Dakle ponovo namiruje **troškove unovčenja predmeta razlučnog prava,** što je u potpunoj suprotnosti sa uputom drugostupanjskog suda.

Sud se poziva na čl. 154. SZ-a, kojim je propisano da se iz stečajne mase najprije namiruju troškovi stečajnog postupka i ostale obveze stečajne mase, pasmatra da iz kupovnine treba unovčiti troškove određene i opisane u čl. 155. st. 1. toč. 3. i 4. SZ-a (toč. 3. nagrade i izdaci privremenog stečajnog upravitelja, stečajnog upravitelja i članova odbora vjerovnika, toč. 4. 8 St-2894/2023-211 troškovi vođenja knjigovodstveno-računovodstvenih usluga po ugovoru iz čl. 89. st. 1. toč. 1. ovog zakona, ako stečajni upravitelj podnosi godišnja financijska izvješća)

No troškovi iz čl. 155.st.1.t.3. i 4. spadaju u troškove unovčenja stvari (točka 11. rješenja VTS-a broj PŽ 3640/2024 od 26.11.2024.), a za te troškove se u uputi VTS-a iz rješenja PŽ- 1727/2025 navodi da nema mjesta njihovom namirenju iz kupovnine.

Vidljivo je da iz pobijanog rješenja ponovno nije jasno zašto bi razlučni vjerovnik trebao iz kupovnine snositi neke druge troškove pored onih nastalih u ovršnom postupku pred Općinskim

građanskim sudom u Zagrebu, pa je bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354.st.2.t.11. ostala neotklonjena.

II. POBIJANO RJEŠENJE PROTIVNO JE STAVOVIMA VRHOVNOG SUDA

Stav suda iz pobijanog rješenja protivan je stavu Vrhovnog suda iz odluke Rev-420/2024 od 10.07.2024. godine, u kojoj se zauzima stajalište da u situaciji kao u ovom predmetu **ne postoji zakonom propisana obveza razlučnog vjerovnika da bilo koji iznos uplaćuje stečajnom sucu, stečajnom upravitelju, odnosno stečajnom dužniku ili Stečajnoj masi.**

„ 7. Predmet spora u revizijskom stupnju postupka je isplata troškova postupka unovčenja predmeta razlučnog prava koji je prodan u ovršnom, a ne u stečajnom postupku, a koji se konkretno sastoje od osporenih troškova nagrade stečajnom upravitelju u iznosu od 132.332,50 kn (sada: 17,563,54 EUR).

8. U obrazloženju rješenja prvostupanjskog suda navedeno je da je stečajna upraviteljica Stečajne mase E. M. P. d.o.o. u stečaju, K., podneskom od 28. veljače 2022. obračunala troškove unovčenja predmeta razlučnog prava prema odredbi čl. 254. st. 3. Stečajnog zakona („Narodne novine“ br. 71/15, 104/17. i 36/22. – u daljnjem tekstu: SZ/15) te je naložio razlučnom vjerovniku da prema tom obračunu plati u korist Stečajne mase 136.791,00 kn, a drugostupanjskim rješenjem taj je iznos povećan za daljnjih 13.050,00 kn. Budući da je stečajna upraviteljica podnijela obračun troškova sudu, bez isticanja tužbenog ili nekog drugog zahtjeva prema razlučnom vjerovniku B. K. d.o.o. Z., proizlazi da je sud pobijana rješenja donio po službenoj dužnosti.

9. Razlučni vjerovnik se u reviziji pozvao na odluku ovog suda poslovni broj Rev 895/2020-2 od 8. rujna 2020. u kojoj je ovaj sud primijenio odredbu čl. 100.a st. 1. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05, 67/08) prema kojoj, u slučaju kada je ovrhovoditelj i jedini vjerovnik koji se namiruje iz kupovnine, on nije dužan položiti kupovninu ako ona iznosi jednako kao njegova ovršna tražbina ili manje od toga. Nadalje, u toj je odluci izraženo i pravno shvaćanje da "u situaciji kada je ovršni sud donio rješenje o ovrsi, proveo zabilježbu ovrhe u zemljišnoj knjizi, odredio vrijednost nekretnine koja se prodaje, donio zaključak o prodaji, odredio uvjete prodaje, odredio visinu jamčevine, proveo javnu dražbu ili neposredno prodao nekretninu, donio rješenje o dosudi, odredio brisanje tereta i prava na nekretnini koja je bila prodana u ovršnom postupku, donio zaključak o predaji nekretnine, nisu nastali nikakvi troškovi unovčenja nekretnine u stečajnom postupku. Čak štoviše kada bi se prihvatilo shvaćanje revidenta vjerovnici, osim što moraju snositi troškove ovršnog postupka, morali bi platiti i troškove koji nisu niti nastali, niti su učinjeni u okviru ovršnog postupka, a nisu nastali niti u stečajnom postupku."

10. Neovisno što citirana odluka nije donesena u potpuno istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, već zbog toga što je ta odluka donesena u ovršnom postupku, a pobijano rješenje je doneseno u stečajnom postupku, ovaj sud u bitnom ostaje kod pravnog shvaćanja koje je zauzeo u toj odluci, ali zbog nešto različitih razloga, odnosno zbog toga što ne postoji pravna osnova po kojoj bi razlučni vjerovnik bio dužan vratiti u Stečajnu masu dio kupovnine radi pokrića troškova stečajnog postupka, konkretno prijemne naknade stečajnom upravitelju.

11.1. Prema odredbama SZ/15 nema nikakve dvojbe da unovčenje predmeta na kojima postoji razlučno pravo provodi isključivo stečajni sud (čl. 247.) koji odlučuje i o raspodjeli utška (čl. 253.) te o obračunu troškova (čl. 254.). Ako je ovršni postupak pokrenut prije otvaranja stečajnog postupka u kojem je ovrhovoditelj razlučni vjerovnik, isti se prekida, a nastavlja ga sud koji vodi stečajni postupak primjenom pravila o unovčenju predmeta na kojima postoji razlučno pravo u stečajnom postupku (čl. 169. st. 6.).

11.2. Dakle, ako ovršni postupak nije bio okončan do 1. rujna 2015. kada je stupio na snagu SZ/15, ovršni sud je predmet bio dužan dostaviti stečajnom sudu. Međutim, ako to nije učinio nego je nastavio ovršni postupak, a ovršenik nije prigovorio niti odluku o tome pobijao u okviru ovršnog postupka, **onda je razlučni vjerovnik kupovninu stekao na temelju odluke suda donesene u ovršnom postupku i nije dužan vratiti ni dio kupovnine stečajnom sudu radi pokrića troškova stečajnog postupka sve dok odluka ovršnog suda nije povodom pravnog lijeka u tom postupku stavljena izvan snage. To stoga što on to nije stekao bez pravne osnove, već na temelju odluke suda u ovršnom postupku, dok u stečajnom postupku troškovi i nisu nastali.**

12. U opisanoj situaciji, **ne postoji zakonom propisana obveza razlučnog vjerovnika da bilo koji iznos uplaćuje stečajnom sucu, stečajnom upravitelju, odnosno stečajnom dužniku ili Stečajnoj masi. Propuste eventualno počinjene u ovršnom postupku moguće je ispravljati u povodu pravnih lijekova u tom postupku, a ne tako da ih ispravlja drugi sud u drugom postupku (stečajnom), po službenoj dužnosti. Ono što je stekao razlučni vjerovnik stekao je na temelju odluke suda u ovršnom postupku, pa se ne radi o stjecanju bez osnove, neovisno o tome je li ta odluka odnosno postupanje suda u konkretnom slučaju bilo u skladu s propisima koji uređuju stečajni postupak.**

13. Zbog iznesenih je razloga odgovor na dopušteno revizijsko pitanje niječan. Dakle, ako se nekretnina stečajnog dužnika na kojoj stečajni (razlučni) vjerovnik ima upisano založno pravo na temelju kojeg ima prvenstvo namirenja prodaje u sklopu ovršnog postupka pokrenutog prije otvaranja stečajnog postupka, slijedom čega je nadležni ovršni sud donio rješenje o ovrsi, proveo zabilježbu ovrhe u zemljišnoj knjizi, odredio vrijednost nekretnine koja se prodaje, donio zaključak o prodaji, odredio uvjete prodaje, odredio visinu jamčevine, proveo javnu dražbu ili neposredno prodao nekretninu, donio rješenje o dosudi, odredio brisanje tereta i prava na nekretnini koja je bila prodana u ovršnom postupku, stečajni upravitelj, u slučaju kada rješenja donesena u ovršnom postupku u povodu pravnih lijekova nisu stavljena izvan snage, nema pravo u stečajnom postupku obračunati i naplatiti trošak nagrade te stečajni sud nije dužan u tom slučaju po službenoj dužnosti naložiti stečajnom (razlučnom) vjerovniku plaćanje troškova unovčenja nekretnine koji se, između ostalog, sastoje od nagrade stečajnom upravitelju."

Dokaz: navedena odluka

Sud pogrešno tumači da su u konkretnom slučaju nastali bilo kakvi troškovi stečajnog postupka, budući da nekretnina nije prodana u stečajnom postupku, i to zbog propusta stečajnog upravitelja da nakon stupanja na snagu Stečajnog zakona/2015 u ovršnom postupku predloži prebacivanje predmeta stečajnom sudu. Uslijed navedenog i dalje postoje odluke ovršnog suda na temelju kojih je vjerovnik stekao pravo na kupovninu (koju mu je, usput rečeno, neosnovano naloženo uplatiti), te mu je sud dužan vratiti cijelu kupovninu.

Kako nikakvi troškovi nisu nastali u stečajnom postupku, pogrešna je odluka suda iz točke I. izreke rješenja i primjena čl. 254.SZ-a u konkretnom slučaju. Ne postoji pravni temelj za obvezivanje vjerovnika na plaćanje troškova stečajnog postupka.

III. OSTALI ŽALBENI RAZLOZI

Iako pravni temelj iz čl. 254. SZ-a ne dolazi do primjene, zbog čega cijelo obrazloženje pobijanog rješenja bespredmetno, vjerovnik će ukazati na pogrešna utvrđenja, proturječnosti i nerazumljivosti pobijanog rješenja.

Sud smatra da su opravdani troškovi stečajnog upravitelja, koje je isti u postupku, u odnosu na nekretninu upisanu u zk. ul. 3998 k.o. Vrapče zk tijelo V, obračunao u iznosu od 7.059,20 Eur.

Sud obrazlaže da navedeni iznos troška predstavlja alikvotni dio od 50,8,% u odnosu na ukupno nastale troškove stečajnog postupka u iznosu od 13.365,09 EUR (trošak knjigovodstva u iznosu od 2.255,88 EUR, nagrada privremenog stečajnog upravitelja u bruto II iznosu od 2.075,01 EUR, nagrada bruto II stečajnog upravitelja u iznosu od 8.303,82 EUR. Dakle, alikvotni dio troškova od 50,8%, a u odnosu na predmetnu nekretninu predstavlja trošak knjigovodstva u iznosu od 1.768,74 EUR, nagradu bruto II privremenog stečajnog upravitelja u iznosu od 1.054,11 EUR, nagrada bruto II stečajnog upravitelja u iznosu od 4.218,35 EUR.

Pri tome se sud poziva:

- na čl. 254.st.3. Stečajnog zakona koji propisuje da se troškovi unovčenja predmeta razlučnog prava određuje paušalno u iznosu od 5% od utška, a ako su stvarno nastali troškovi unovčenja znatno niži ili viši, odredit će se u stvarnoj visini,
- na čl. 89., st. 1., točka 1., SZ-a koji propisuje da je stečajni upravitelj dužan postupati savjesno i uredno, a osobito dovesti u red Očevidnik knjigovodstvenih podataka do dana otvaranja stečajnog postupka te sklopiti ugovor s ovlaštenom fizičkom ili pravnom osobom za vođenje knjigovodstveno – računovodstvenih usluga, te čl. 155., st. 1., točka. 4. SZ-a koji propisuje da troškovi vođenja knjigovodstveno – računovodstvenih usluga po ugovoru iz čl. 89., st. 1., točka 1., SZ-a, ako stečajni upravitelj podnosi godišnja financijska izvješća, da predstavljaju troškove stečajnog postupka.

Vjerovnik osporava gornja utvrđenja suda u cijelosti. Iz pobijanog rješenja nije jasno iz kojih radnji stečajnog upravitelja i kojih zakonskih odredaba proizlazi osnovanost i visina troškova stečajnog postupka koje sud dosuđuje stečajnom upravitelju.

1.) NAGRADA STEČAJNOG UPRAVITELJA

Sud očito smatra da su troškovi unovčenja imovine stečajnog dužnika u konkretnom slučaju **znatno viši od 5%** koliko propisuje zakonska odredba, budući da stečajnom upravitelju (na ime „ nagrada bruto II stečajnog upravitelja”) dosuđuje znatno veći postotak od utška. Navedeno sud pokušava opravdati nabrojanjem podnesaka i zastupanja u ovršnom postupku koje je stečajni upravitelj navodno poduzeo, u točki 7. obrazloženja rješenja.

Navedeno nije osnovano i predstavlja direktno kršenje materijalnog i procesnog prava na štetu vjerovnika.

U konkretnom slučaju nekretnine je unovčio ovršni sud izvan stečajnog postupka te stečajni upravitelj nije imao nikakvih izravnih troškova u vezi s unovčenjem nekretnina.

No niti jedna od radnji koju sud nabraja u točki 7. obrazloženja ne predstavlja konkretnu radnju koju je stečajni upravitelj poduzeo **u pogledu PRODAJE same neketnine** (i to konkretno nekretnine iz koje se pedlaže namirenje), kao što to traži VTS u ukidnom rješenju od broj PŽ-3640/2024 od 26.11.2024. godine. Sve radnje u pogledu prodaje nekretnine poduzeo je ovršni sud.

Osim toga, niti jedna od tih radnji nije bila potrebna za vođenje ovršnog postupka, i sud ne objašnjava koji je benefit za stečajnu masu nastao podnošenjem nabrojanih podnesaka i prisustvovanjima ovršnim ročištima.

Samo primjerice:

- iz podneska Ovr. 483/11 kojim traži prekid postupka u predmetu u kojem je ovrhovoditelj Schwarzel d.o.o., nejasno je na koju se nekretninu odnosi, a sud je činjenicu otvaranja stečajnog postupka mogao utvrditi i iz sudskog registra.
- iz podneska Ovr.677/13 i 699/13 od 20.06.2015., te Ovr. 1728/20 od 27.07.2020. kojim traži obustavu postupka, također nije vidljivo na koju nekretninu se odnosi, no ovrha evidentno nije obustavljena kad su nekretnine prodane u ovršnom postupku. Dakle, ni taj podnesak nije bio potreban za vođenje ovršnog postupka.
- podnesak Ovr. 1728/2020 kojim se protivi promjeni na strani ovrhovoditelja što ponavlja i na ročištu 05.11.2020. godine nije bio potreban za vođenje postupka, jer taj prigovor stečajnog upravitelja nije usvojen.
- žalba u predmetu Ovr.1728/2020 potpisana 23.11.2020. godine je odbijena, pa samim time nije niti bila potrebna za vođenje ovršnog postupka.
- žalba stečajnog upravitelja u predmetu osiguranja R1 – 351/2010 je odbijena, isto kao i prigovori u zk ispravnom postupku Z-745/16, Z. 50899/11, Z.63674/17, Z. 38345/14, Z. 27274/17, a nije niti dokazano na koje se ti prigovori nekretnine odnose.
- u kaznenom postupku protiv z.z. stečajnog dužnika Zlatka Peteka nije ostvaren povrat sredstava iz počinjenog eventualnog kaznenog djela, a nejasno je kako je kaznena prijava povezana sa prodajom nekretnine iz koje se traži namirenje troškova stečajnog upravitelja.

Vidljivo je da bi rezultati prodaje nekretnine u ovršnom postupku bili isti i da stečajni upravitelj nije poduzeo radnje u ovršnim postupcima, koje nabraja sud. Osim toga, iz ničega u spisu ne proizlazi da je stečajni upravitelj imao bilo kakve troškove radi poduzimanja tih radnji, kao npr. račun za odvjetničke usluge i sl.

Radnje poduzete po stečajnom upravitelju u ovršnim postupcima ne predstavljaju nužno i bezuvjetno opće troškove nastale radi cjelokupne stečajne mase, a u konkretnom slučaju nema dokaza da je nastao bilo kakav trošak, a nema niti dokaza o benefitima za stečajnu masu.

Prema odredbi čl. 254.st.3. Stečajnog zakona trošak unovčenja nekretnine iznosi 5% (paušal) od ostvarenog utška.

U pobijanom rješenju nema adekvatnog obrazloženja o tome da su troškovi unovčenja imovine stečajnog dužnika, **i to oni troškovi koje je stečajni upravitelj poduzeo u prodaji sporne nekretnine**, u konkretnom slučaju **znatno viši od 5%** koliko propisuje zakonska odredba, pa se stečajnom upravitelju (na ime „ nagrada bruto II stečajnog upravitelja”) ne bi mogao dosuditi iznos koji traži niti kad bi odredba čl. 254.SZ-a dolazila do primjene, jer isto predstavlja znatno veći postotak od utška, od onog koji propisuje Stečajni zakon.

Ne da se ispitati niti stav suda o tome da stečajni upravitelj time što nije angažirao odvjetnika doprinio tome da se razlučni vjerovnici namire u većem iznosu novčanih sredstava, jer nije jasno iz čega to točno proizlazi, a neprimjereno je tvrditi, u situaciji kad je ovrha na nekretninama trajala 13 godina tvrditi da je stečajni upravitelj doprinio tome da se nekretnine što prije prodaju.

Osim toga, dokazi koje stečajni upravitelj dostavlja u spis nakon proteka 8 dana od pravomoćnosti rješenja o dosudi (čl. 254.st.1. SZ-a) predstavljaju nove činjenice/dokaze koje sud nije smio uzeti u obzir pozivom na čl. 352. i 377.st.1. ZPP-a u vezi sa čl.10. Stečajnog zakona.

Stajalište suda protivno je, osim stavovima Vrhovnog suda i aktualnoj sudskoj praksi VTS-a, npr:

VTs RH, Pž-4819/22 od 24.01.2023.

„ Naime, neovisno od toga što odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-895/20 od 8. rujna 2020., na koju se odluku u obrazloženju pobijanog rješenja pozvao prvostupanjski sud (str. 4. pobijanog rješenja odnosno str. 324. spisa), odnosila na stečajni postupak koji se vodio prema ranijem Stečajnom zakonu („Narodne novine” broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 110/12 i 133/12), ovaj sud kao i u odluci poslovni broj Pž-368/22 od 16. ožujka 2022. smatra da se to pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske primjenjuje i u slučaju kada se stečajni postupak provodi prema (sada važećem) Stečajnom zakonu; sukladno tom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske u situaciji kada je ovršni sud donio rješenje o ovrsi, proveo zabilježbu ovrhe u zemljišnoj knjizi, odredio vrijednost nekretnine koja se prodaje, donio zaključak o prodaji, odredio uvjete prodaje, odredio visinu jamčevine, proveo javnu dražbu ili neposredno prodao nekretninu, donio rješenje o dosudi, odredio brisanje tereta i prava na nekretnini koja je bila prodana u ovršnom postupku, donio zaključak o predaji nekretnine, nisu nastali nikakvi troškovi unovčenja nekretnine u stečajnom postupku. Podredno, ovaj sud napominje da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u navedenoj odluci izrazio (i) pravno shvaćanje da bi do primjene članka 170. (ranijeg) Stečajnog zakona (koja je sadržajno slična članku 254. sada važećeg Stečajnog zakona) došlo u situaciji kada bi ovršni sud prodajom ostvario novčana sredstva koja su veća od tražbine osoba koja imaju pravo prvenstvenog namirenja, a (ni) što u ovršnom predmetu Općinskog suda u Novom Zagrebu poslovni broj Ovr-4386/15 nije bio slučaj.

Osim toga, iz obračuna troškova unovčenja predmeta razlučnog prava kojeg je 7. ožujka 2022. dostavio sudu stečajni upravitelj ne proizlazi da su se ti troškovi odnosili upravo na unovčenje predmeta razlučnog prava, a to ne proizlazi ni iz kronologije radnji na prvostupanjskom sudu u ovom stečajnom postupku koje žalitelj navodi u žalbi. Nadalje, iz kronologije radnji na Općinskom sudu u Novom Zagrebu koje je žalitelj naveo u svojoj žalbi, a koje su se samo djelomično odnosile na radnje koje je poduzeo stečajni upravitelj (preostale radnje je poduzeo ovršni sud), ne proizlazi da su radnje koje je stečajni upravitelj poduzeo u ovršnom postupku bile potrebne za vođenjem tog ovršnog postupka pa da bi mu zato stečajni sud priznao te troškove unovčenja.”

U pobijanom rješenju sud povrijedio odredbu čl. 254.st.3. Stečajnog zakona, te čl.3.st.1. Uredbe o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrada stečajnim upraviteljima, a posljedično se rješenje ne da ispitati i razumjeti.

2.) TROŠKOVI KNJIGOVODSTVENOG SERVISA

Sud kao troškove stečajnog postupka priznaje i toškove knjigovodstvenog servisa pri čemu se poziva na čl. 89., st. 1., točka 1., SZ-a koji propisuje da je stečajni upravitelj dužan postupati savjesno i uredno, a osobito dovesti u red Očevidnik knjigovodstvenih podataka do dana otvaranja stečajnog postupka te sklopiti ugovor s ovlaštenom fizičkom ili pravnom osobom za vođenje knjigovodstveno – računovodstvenih usluga, zatim čl. 225. st. 1. SZ-a kojim je propisano da trgovačkopravne i poreznopravne obveze dužnika da vodi knjige i polaže račune se ne mijenjaju otvaranjem stečajnog postupka, već da sada u odnosu na stečajnu masu tu dužnost mora ispunjavati stečajni upravitelj, te zatim st. 3. citiranog članka, ako se stečajni postupak prethodno zaključen zbog nedostatnosti stečajne mase, te se zatim nastavlja po pravilima za naknadnu diobu, da je stečajni upravitelj i u tom slučaju dužan postupiti prema odredbi st. 1. prethodno citiranog članka, te čl. 155., st. 1., točka. 4. SZ-a koji propisuje da troškovi vođenja knjigovodstveno – računovodstvenih usluga po ugovoru iz čl. 89., st. 1., točka 1., SZ-a, ako stečajni upravitelj podnosi godišnja financijska izvješća, da predstavljaju troškove stečajnog postupka.

VTS u ukidnoj odluci od 26.11.2024. godine navodi da bi troškovi knjigovodstvenog servisa, ako su nastali, trebali biti opravdani izdanim računima koji ne prileže u spis. Kako u spisu ne prileže izdani računi knjigovodstvenog servisa za izvršene usluge nije jasno kako je prvostupanjski sud utvrdio koje je radnje u okviru pruženih usluga knjigovodstveni servis izvršio i kako je odredio trošak za te usluge, slijedom čega odluku prvostupanjskog suda u tom dijelu nije moguće ispitati radi čega je odluka prvostupanjskog suda zahvaćena bitnom povredom iz članka 354. stavak 2. točke 11. ZPP-a.

S obzirom na navedeno, stečajni upravitelj uz podnesak od 17.02.2025. godine dostavlja u spis račun knjigovodstvenog servisa Matrix d.o.o., izdan 31.1.2025. godine, na iznos od 3.517,21 Eur. Iz računa je vidljivo da se obračunava knjigovodstvena usluga u količini 53, i cijeni od 53,09 Eur, no ne vidi se za koje razdoblje, koje radnje je knjigovodstveni servis izvršio i kada. No sud taj račun smatra valjanim dokazom za priznavanje troška, iako se isti ne da ispitati, u pogledu sadržaja i razdoblja obavljenih usluga.

Sud se poziva na potvrde o urednoj predaji PD obrazaca i PDV obrazaca na str. 918-923 spisa iz kojih proizlazi da je angažirani knjigovodstveni servis predao obrasce za 2020., 2021., 2022, 2023. i 2024. godine. No, budući da stečajni dužnik ne posluje, i nema nikakvih računa, kako ulaznih tako i izlaznih, koji bi se morali prijavljivati/obrađivati, nejasno je koji porezi su se obračunavali i prijavljivali.

Prema stanju stečajnog spisa, stečajni upravitelj nikada nije stupio u posjed nikakve imovine stečajnog dužnika, pa je nejasno koji su mu knjigovodstveni troškovi mogli nastati u vezi stečajne mase. Također nije stupio niti u posjed nikakve poslovne dokumentacije stečajnog dužnika, da bi knjigovodstveni servis imao bilo kakvu podlogu za izradu početne bilance. Stečajni dužnik nije do sada primao nikakve uplate, koje bi bilo potrebno knjižiti, niti je u vezi s imovinom, budući da nikada nije niti bila u posjedu stečajnog dužnika, nastao kakav izdatak.

Proizlazi da je jedina aktivnost knjigovodstvenog servisa bila predavati tipizirana "copy-paste" izvješća. Za navedeno stečajnom upravitelju nije bila potrebna stručna pomoć, barem do 2022. godine, kada je obveza angažiranja knjigovodstva uvedena u Stečajni zakon. U takvoj situaciji sklapanje ugovora sa knjigovodstvenim servisom pokazuje se nepotrebnim stvaranjem troškova stečajnoj masi.

Osim toga, račun knjigovodstvenog servisa predstavlja novi dokaz u smislu čl. 352. i 377.st.1. ZPP-a u vezi sa čl. 10. Stečajnog zakona, koji sud nije smio uzeti u obzir, jer je stečajni upravitelj bio dužan dostaviti sudu obračun troškova utvrđivanja predmeta razlučnog prava i troškova unovčenja (a time i dokaze na koje se poziva u obračunu) u roku od osam dana od pravomoćnosti rješenaj o dosudi (čl. 254. st.1. SZ-a).

Također, stečajni upravitelj je imao obvezu osporiti navedeni račun zbog zastare ukoliko se isti odnosi na usluge pružene u razdoblju starijem od 3 godine prije izdavanja računa, dakle za usluge izvršene prije siječnja 2022. godine. Radi se o tražbinama povremenih davanja iz čl. 226. ZOO-a koje zastarjevaju u roku od 3 godine. Razlučni vjerovnik ne može snositi troškove zastarjelih tražbina.

Umjesto da priznavanje zasatrljelih obveza od strane stečajnog upravitelja sankcionira, sud prihvaća kao uobičajeno i odgovorno ponašanje stečajnog upravitelja činjenicu da je isti "po više puta godišnje odgovornoj osobi Izvršitelja usluga potvrdio činjenicu da će usluga biti plaćena kada se za to ostvare uvjeti, odnosno kada predmetne nekretnine budu prodane", te zauzima stajalište da je takvim ponašanjem od strane dužnika, odnosno priznanjem obveze došlo do prekida zastare u skladu sa čl. 240.st.2. ZOO-a. Ukoliko sud smatra da je u interesu stečajne mase priznavanje zastarjelih tražbina, to nije u skladu sa Stečajnim zakonom, a trošak plaćanja zastarjelih tražbina nikako se ne može prebaciti na teret vjerovnika.

Sud je dakle potpuno nekritično pristupio ocjeni opravdanosti navodnih troškova knjigovodstvenih servisa, i uvrstio ih u troškove stečajnog postupka bez ikakvog dokaza o sadržaju u vremenu nastanka troškova. Pobijano rješenje pokazuje se stoga arbitrarnim i nepodobnim za ispitivanje, te suprotnim interesima stečajne mase.

3) NAGRADA PRIVREMENOG STEČAJNOG UPRAVITELJA

Sud u troškove stečajnog postupka uvrštava nagradu za rad privremenog stečajnog upravitelja u maksimalnom iznosu, što nije usklađeno s mjerodavnim pravom, sudskom praksom, niti su u pobijanom rješenju igdje objašnjeni razlozi dosuđivanja najvišeg iznosa nagrade.

Sud u pobijanom rješenju navodi da je privremeni stečajni upravitelj sačinio Izvješće o postojanju razloga za otvaranje stečaja i dostatnosti imovine za pokriće troškova postupka. Da je prethodno pokušao stupiti u kontakt sa zakonskim zastupnikom dužnika, da ga je osobno tražio na navedenim adresama, ali bezuspješno, te da su zatim sva pismena upućena od strane privremenog stečajnog upravitelja na adresu zakonskog zastupnika dužnika i adresu dužnika se vraćala kao neuručena. Stoga, kako od zakonskog zastupnika dužnika nije bilo moguće dobiti potrebnu dokumentaciju za izradu traženog Izvješća, a financijska izvješća nije bilo moguće pronaći na stranicama Fine (2014. godina), to je privremeni stečajni upravitelj morao uputiti pismeni zahtjev RH, MF, Porezna uprava, Gradskom uredu za katastar, Općinskom građanskom sudu u Zagrebu, zemljišnoknjižni odjel, a sve radi prikupljanja podataka o imovini i obvezama dužnika, da bi mogao sačiniti Izvješće, odnosno stečajni upravitelj sačinio je iscrpno, obrazloženo i dokumentirano Izvješće, te zatim isto usmeno obrazložio na ročištu, odnosno iscrpno se očitovao o ispunjenju razloga za otvaranje stečajnog postupka, kao i o mogućnosti pokrića troškova postupka, pribavio je sve relevantno dostupne podatke o imovini i obvezama dužnika kao i potvrdu Fine o ispunjenju stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje, te stoga zatražena nagrada privremenog stečajnog upravitelja ukazuje se osnovanom i primjerenom uloženom vremenu, otežanim uvjetima rada zbog nemogućnosti komunikacije sa zakonskim zastupnikom dužnika, kao i u odnosu na složenost obavljenog posla i količine proučene dokumentacije

Navedene radnje nisu bile opsežne, a sud ne obrazlaže niti u čemu nalazi složenost istih.

Npr. kad navodi da je privremeni stečajni upravitelj prikupio podatke o nekretninama i vozilima ovršenika, a budući da mu nije bila dostupna poslovna dokumentacija ovršenika ili da je zatražio podatke od FINA-e o insolventnosti dužnika, radi se o slanju najviše tri dopisa (gruntnovnica, MUP, FINA), sadržaj kojih je prepisan u izvještaje. Dakle, radi se o angažmanu nižeg stupnja složenosti, koji se ne može usporediti npr. sa angažmanom stečajnog upravitelja koji je u posjed preuzeo opsežnu poslovnu dokumentaciju stečajnog dužnika, koju je trebao sam, ili uz pomoć stručnih službi proučiti i iz iste donijeti potrebne zaključke, obaviti razgovore sa bivšim članovima uprave i sve povezati u izvještaj za stečajni sud.

S obzirom nikada nije došao u posjed nikakve poslovne dokumentacije stečajnog dužnika, koja bi trebao proučavati, za potrebe ispitivanja prijavljenih tražbina, utvrđivanja ispunjenosti razloga za otvaranje stečajnog postupka, utvrđivanju razloga zašto je došlo do insolventnosti dužnika i da li postoji mogućnost za postizanje solventnosti u nekom primjerenom roku, i sl., a imajući u vidu da nije niti stupio u kontakt s z.z. stečajnog dužnika, pa nije bilo angažmana niti u istraživanju na temelju činjenica dobivenih od z.z., u izvještajima se prepisao sadržaj dopisa o imovini stečajnog dužnika. Angažmana na utvrđivanju da li su ispunjeni razlozi za stečaj i da li se troškovi mogu pokriti iz imovine dužnika nije bilo, već je zbog nedostatka dokumentacije i prisustva z.z., a kraj dugotrajne blokade računa dužnika, zaključak o tome sam nametnuo.

Rad stečajnog upravitelja na predmetu bio je nižeg obujma i stupnja složenosti, kako u stadiju kad je obavljao funkciju privremenog stečajnog upravitelja, tako i kad je obavljao funkciju stečajnog upravitelja ovršenika.

Naime, prema odredbi čl. 94. SZ-a stečajni upravitelj ima pravo na nagradu za svoj rad i naknadu stvarnih troškova (st. 1.), a nagradu stečajnom upravitelju rješenjem određuje sud prema Uredbi kojom Vlada Republike Hrvatske utvrđuje kriterije i način obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima i to kada dovrše poslove za koje su imenovani uzimajući u obzir obujam i složenost poslova rad stečajnog upravitelja na ispitivanju tražbina i vrijednost unovčene stečajne mase (čl. 5. st. 1. Uredbe NN 105/15 i čl. 3. Uredbe NN 189/03).

Sud smatra da stečajni upravitelj ima pravo na nagradu u maksimalnom iznosu, što nije usklađeno s kriterijima iz Uredbe, jer u obračunu nije uzeo u obzir smanjeni obujam i složenost poslova kod ispitivanja tražbina i općenito manji angažman na predmetu.

(vidjeti odluku VTS RH Pž 3143/2020-2 od 22.07.2020.)

4.) ODREĐIVANJE ALIKVOTNOG DIJELA TROŠKOVA, S OBZIROM NA POJEDINE DIJELOVE STEČAJNE MASE

Stečajni upravitelj svoju nagradu obračunava kao da tri sporne nekretnine koje su prodane čine jedinu stečajnu masu stečajnog dužnika, a sud navedeno u pobijanom rješenju ne preispituje, i prihvaća opravdanim obračun stečajnog upravitelja i način na koji isti dijeli troškove na pojedine vjerovnike/dijelove stečajne mase.

No, kako nagrada stečajnom upravitelju i doprinos za zdravstveno osiguranje nije trošak koji je u izravnoj vezi s unovčenjem stvari, taj se trošak ne namiruje u cijelosti, već razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu.

(vidjeti odluku VTS RH Pž 4887/2018 od 19.09.2018.)

Stečajnu masu su činile i druge nekretnine koje su prodane u ovršnom postupku, npr. nekretnina upisana u zk.ul. 4214, čkbr.1011/2 k.o. Vrapče, koja je prodana u ovršnom postupku OGS Zagreb Ovr 7498/15 još 2015. godine za iznos od 781.740,00 kn.

Stečajni sud u spisu ima podatke o cjelokupnoj stečajnoj masi, i vrijednostima iste, i trebalo se uzeti u obzir kod utvrđenja navodnih alikvatnih dijelova troškova.

5.) TROŠKOVI

u konkretnom slučaju iz kupovnine ostvarene za spornu nekretninu, razlučnog vjerovnika se ne može obvezati na plaćanje nikakvih troškova,. Razlučnom vjerovniku neopravdano prouzročeni u postupku pred stečajnim sudom (VPS: 39.319,42 eUR), koje je vjerovnik prijavio podneskom od 04.04.2025. godine, no sud o istima nije odlučio:

- podnesak sa specifikacijom tražbine	1.000,00 Eur
- sastav podneska od 28.02.2024	1.000,00 Eur
- zastupanje na ročištu 25.06.2024.	1.000,00 Eur
- sastav žalbe od 29.07.2024.	225,00 Eur
- sudska pristojba na žalbu	130,00 Eur
- sastav podneska od 04.03.2025	1.000,00 Eur
- sastav podneska od 04.04.2025	1.000,00 Eur
- sastav žalbe od 07.04.2024.	225,00 Eur
- sudska pristojba na žalbu	130,00 Eur
- PDV	1.362,50 Eur

Ukupno: 7.072,25 Eur

Dana 25.07.2025. godine upućen je sudu zahtjev za dopunu rješenja u tom smislu.

Slijedom svega navedenog predlaže se Visokom trgovačkom sudu da pobijano rješenje preinači i utvrdi da se iz postignute kupovnine u iznosu od 39.319,42 Eur namiruje samo Drvoproizvod d.o.o., uz obvezivanje stečajnog dužnika na naknadu troškova žalbenog postupka prema doljnjoj specifikaciji.

U Varaždinu, 25.07.2025.

Vjerovnik po punomoćnici:

Troškovnik vjerovnika:

- sastav žalbe: 225,00 Eur
- PDV 56,25 Eur
- sudska pristojba na žalbu 130,00 Eur